

Rep. nr. 01/19

*

AR. NB-009-15
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing
d.d. 10 januari 2019

*

Kamer van beroep na
Raad van State arrest nr.
XXXX van 31 oktober
2017

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
BEROEP

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van

Mevrouw A..., vroedvrouw, wonend te XXXX,

appellante met als raadsman meester B.../oco meester C..., advocaat te XXXX.

Tegen

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN
CONTROLE, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150
Brussel, Tervurenlaan 211,

geïntimeerde, voor wie is verschenen, mevrouw D..., juriste, ambtenaar bij
geïntimeerde.

*
* *

Op de openbare terechtzitting van 10 december 2018 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Kamer van beroep van 27 september 2016, ter kennis gebracht op 29 september 2016;
- het cassatieberoep van geïntimeerde van 28 oktober 2016;
- het arrest nr. XXXX van de Raad van State van XXXX;
- de aanvullende besluiten van geïntimeerde van 1 december 2017, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 1 december 2017;
- de antwoordconclusies van appellante van 12 februari 2018, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep van 13 februari 2018;
- de syntheseconclusies van geïntimeerde van 16 maart 2018, neergelegd bij de griffie van de Kamer van beroep op 16 maart 2018;
- de synthesebesluiten van appellante van 12 april 2018, ontvangen bij de griffie van de Kamer van beroep van 13 april 2018;
- de vaststelling van rechtsdag op 10 december 2018.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 10 december 2018:

- meester B... namens appellante;
- mevrouw D... namens geïntimeerde.

De debatten worden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 10 januari 2019, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
* *

- Arrest Raad van State nr. XXXX van XXXX

De Raad van State vernietigde de beslissing van de Kamer van beroep van 27 september 2016 in de mate dat het RIZIV werd veroordeeld tot de terugbetaling van interesten van 7% vanaf 31 juli 2014 op de som van 14 914,66 euro en ze verwees de zaak naar de anders samengestelde Kamer van beroep.

- **Standpunt van de partijen**

Het standpunt van de appellante

De appellante meent dat zij naast de initiële hoofdschuld recht heeft op de door haar reeds betaalde intresten en roept ook de foutloze of objectieve aansprakelijkheid in waardoor de geïntimeerde gehouden is tot betalen aan een schadevergoeding onder de vorm van vergoedende intresten à 7%.

Het standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde betwist het standpunt van de appellante, haalt aan dat de appellante nog 2.266,11 euro moet terugbetalen n.a.v. het arrest nr. XXXX van de Raad van State van XXXX, te verminderen met een bedrag van € 820,60 aan intresten dat de appellante betaalde voor de niet weerhouden tenlasteleggingen.

- **Beoordeling**

1. De betwisting tussen partijen betreft enkel nog de door hen al dan niet aan elkaar verschuldigde sommen meer intresten. Er werd definitief beslist over de tenlasteleggingen en de administratieve geldboete, waarbij wordt vastgesteld dat de ten onrechte uitgave voor de ziekteverzekering voor het geheel van de verstrekkingen voor de weerhouden periode in een enige mate werd verminderd in vergelijking met de bedragen vermeld in de beslissing van de Leidend Ambtenaar van 3 mei 2012.
2. De historiek van deze zaak is de volgende: de appellante was het oneens met de beslissing van de Leidend Ambtenaar en tekende tijdig en ontvankelijk beroep aan op 6 juni 2012. De Kamer van eerste aanleg verklaarde dit beroep van de huidige appellante ontvankelijk doch niet gegrond bij beslissing van 15 april 2015. Aangezien de appellante zich ook niet kon neerleggen bij deze beslissing werd hoger beroep aangetekend op 27 mei 2015. Er volgde een tegensprekelijke beslissing, tussenbeslissing genoemd, van 6 april 2016, waarbij de beslissing van de Kamer van eerste aanleg teniet werd gedaan en er geoordeeld werd dat de 1ste en de tenlastelegging 2.1 bewezen verklaard werden en de tenlasteleggingen 2.2 en 2.3 slechts voor enkele verzekerden. Teneinde de geïntimeerde toe te laten het bedrag van de terugvordering te becijferen en de partijen in de mogelijkheid te stellen conclusies op te maken, werden de debatten ambtshalve heropend. De eindbeslissing werd geveld op 27 september 2016. De tenlasteleggingen 2.2 en 2.3 werden eveneens bewezen verklaard voor een bedrag van respectievelijk € 1.007,25 en € 1.319,46 met gevolg dat de appellante € 14.914,66 teveel had betaald en de Kamer van Beroep het RIZIV veroordeelde tot

- terugbetaling van dit bedrag meer de intresten à 7 % van 31 juli 2014 tot de datum der algehele en bevrijdende betaling.
3. De geïntimeerde was het niet eens met de veroordeling tot betaling van de intresten van 7 % vanaf 31 juli 2014 op de som van € 14.914,66 en wendde zich tot de Raad van State die oordeelde dat de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van beroep in die mate diende vernietigd.
 4. De geïntimeerde houdt thans nog voor dat de appellante nog 2266,11 euro moet terugbetalen aan het RIZIV, bedrag te verminderen met de intresten die de appellante betaalde voor uiteindelijk niet weerhouden tenlasteleggingen (hetzij € 820,60) zodat nog € 1.445,51 dient betaald te worden aan het RIZIV, terwijl de appellante de mening is toegedaan dat niet zij, maar het RIZIV haar nog gelden verschuldigd is (een hoofdschuld van € 14.914,66 meer € 1.044,02 aan intresten en de vergoedende intrest vanaf de dag dat de sommen door de geïntimeerde werden ontvangen tot de datum van de eindbeslissing van de Kamer van Beroep, zijnde 27 september 2016, en dit aan de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3 van de Wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, zijnde 7%.)
 5. De partijen zijn het eens dat de appellante uiteindelijk € 14.914,66 teveel heeft betaald aan het RIZIV, ingevolge het afbetalingsplan dat aan de appellante werd voorgesteld na de beslissing van de Leidend Ambtenaar. Hoewel de initiële hoofdschuld werd terugbetaald (zie conclusies appellante neergelegd op 13/02.2018), vraagt de appellante in haar laatste conclusies nogmaals te horen zeggen voor recht dat geïntimeerde gehouden is tot terugbetaling van deze schuld. Zij voegt er ook nog € 1.044,02 intresten aan toe terwijl de intresten op de niet verschuldigde hoofdschuld ook werden terugbetaald.
 6. Op het bedrag van € 28.278,63 (zie hogervermelde beslissing van 3 mei 2012 en het voorgesteld en uitgevoerd afbetalingsplan) dient het werkelijk verschuldigd bedrag plus intresten afgetrokken. Het teveel ontvangen bedrag van het afbetalingsplan diende terugbetaald aan de geïntimeerde, hetgeen inmiddels geschiedde.
 7. Ingevolge de definitief geworden (- bij gebrek aan tijdige betwisting behalve voor wat betreft de intresten à 7 % vanaf 31 juli 2014 tot de datum der algehele en bevrijdende betaling, onderdeel dat werd vernietigd door de Raad van State -) beslissing van de Kamer van Beroep van 27 december 2016, werd vastgesteld wat er uiteindelijk verschuldigd was aan terecht en ten onrechte aangerekende verstrekkingen en administratieve geldboete en wat door het RIZIV diende terugbetaald ingevolge ten onrechte aangerekende verstrekkingen en ten onrechte aangerekende administratieve geldboete.
 8. De geïntimeerde houdt voor, zoals hoger reeds overwogen, dat de appellante, ingevolge het arrest van de Raad van State van XXXX,

nog € 2.266,11 moet betalen aan het RIZIV. Anderzijds moet, volgens de Dienst, het RIZIV nog 820,60 euro terugbetalen aan de appellante voor intresten op sommen van tenlasteleggingen die uiteindelijk niet werden weerhouden. Het afbetalingsplan bevatte een bedrag van € 1.555,90 aan intresten. Aangezien er slechts 80,806 % werd weerhouden in hoofdsom, dient ook dit percentage weerhouden voor de intresten, zoals hierna meer specifiek bepaald (zie berekening).

9. Nu de Raad van State, als bevoegde instantie voor het administratief cassatieberoep, geoordeeld heeft dat het RIZIV ten onrechte werd veroordeeld tot de terugbetaling van intresten van 7 % op de som van 14.914,66 euro vanaf 31 juli 2014 kan de appellante thans deze intresten niet meer vorderen. De appellante doet dit echter nog steeds, spijts de bewoordingen van het arrest nr. XXXX van XXXX tussen partijen geweest.

10. Het cassatieberoep strekte zich, bij een nauwkeurige lezing van het arrest zelf, niet uit tot de nietigverklaring van de veroordeling van de intresten a rato van 7% op de teveel betaalde administratieve geldboete ten belope van € 8.321,36. De Kamer van beroep is vanzelfsprekend niet bevoegd om aan dit arrest te tornen en moet dit respecteren. Volgens de geïntimeerde partij betrof het hier echter een vergissing daar voorgehouden wordt dat zij de vernietiging vroeg van de bestreden beslissing van de Kamer van Beroep van 27 september 2016 voor wat betreft de veroordeling van het RIZIV tot terugbetaling van de intresten à 7% vanaf 31 juli 2014 tot datum algehele betaling, waaruit zou moeten blijken dat het standpunt van de intresten de reden was van het cassatieberoep en dat dat niet enkel geldt voor de berekening van de intresten op het bedrag van de terugbetaling maar ook verband houdt met de berekening van de intresten op het bedrag van de administratieve geldboete. Zoals hoger overwogen kan op deze opmerking niet worden ingegaan door de Kamer van Beroep. De appellante was dan ook gerechtigd op de terugbetaling van deze intresten ingevolge de definitief geworden administratieve beslissing van de Kamer van Beroep d.d. 27 september 2017 in deze zaak. Het teveel aan administratieve geldboete en de intresten hierop werden op 12 oktober 2016 terugbetaald aan de appellante.

11. Het voorgaande betekent dat de appellante recht heeft op de terugbetaling van hetgeen deze partij heeft betaald in uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing bevestigd door de Kamer van eerste aanleg voor zover weerhouden in de vorige beslissing van de Kamer van Beroep en niet vernietigd door de Raad van State. Dit geldt zowel voor de bedragen betaald als hoofdsom als de intresten, die intussen zijn terugbetaald. De

Kamer van Beroep kan immers het beschikkend gedeelte van deze definitieve beslissing van de Kamer van Beroep van 27 september 2016, in casu het gedeelte dat nadien niet werd vernietigd, ook niet meer wijzigen.

12. De appellante vraagt vergoedende interesten. Hierop wordt niet ingegaan. De tenlasteleggingen waren voor een deel gegrond. Er werd te goeder trouw besloten door de Leidend Ambtenaar tot de tenlasteleggingen op grond van de onderzoeken en tot terugbetaling van de niet verschuldigde prestaties en het opleggen van een administratieve geldboete. Deze Ambtenaar is geen administratieve rechtbank of hof maar louter een administratieve instantie, waarop de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek niet op een aanvullende wijze van toepassing zijn (<http://www.dekamer.be/FLWB/pdf/51/2594/51K2594001.pdf>, 104) (zie ook Raad van State 10 april 2008, nr. 181.883).

13. De appellante was het niet eens met de administratieve beslissing van de Leidend Ambtenaar en tekende beroep aan tegen deze beslissing. Toch betaalde zij hoewel er nog geen definitieve beslissing was tussengekomen, gelet op haar beroep. De beslissing van de geïntimeerde werd aanvankelijk zelfs bevestigd in eerste aanleg. De Kamer van Beroep wijzigde de beslissing op grond van alle argumenten en redenen die toen naar voor werden gebracht. De appellante kan derhalve geen interesten vorderen voor de bedragen die zij vóór 31 juli 2014 heeft betaald. De objectieve of foutloze aansprakelijkheid wordt immers in casu niet aanvaard voor de procedure voor de Leidend Ambtenaar als administratief orgaan, noch voor de administratieve rechtbanken in het kader van een administratief beroep (zie hogervermelde rechtspraak van de Raad van State van 10 april 2008). Er is geen sprake van een schade verwekkend feit en er dient rekening gehouden met de huidige specifieke feitelijke omstandigheden (gemotiveerde beslissing genomen op grond van een uitvoerig dossier; bepaalde tenlasteleggingen waren integraal gegrond en bepaalde feiten werden ook erkend door de appellante, andere tenlasteleggingen bleken nadien slechts gedeeltelijk gegrond; het behoort tot de opdracht van de Leidend Ambtenaar om in deze te handelen; de eerste rechter wees het verhaal van de appellante af en bevestigde de beslissing, vraag van de appellante - zonder enig voorbehoud - om te mogen afbetalen op 5 juni 2012, ...). Er zijn voldoende gronden van rechtvaardiging voor het door de appellante beweerde prima facie onrechtmatig gedrag. Het gaat hier om overmacht. De geïntimeerde en de Leidend Ambtenaar konden onmogelijk voorzien dat de administratieve rechtbanken zomaar een gedeelte van de ten onrechte aangerekende prestaties en administratieve geldboeten zouden afwijzen. Het gaat hier om een onoverkomelijke

gebeurtenis en een onoverkomelijke dwaling. Dat de beslissing voor een gedeelte zou worden vernietigd was niet te voorzien voor een normaal voorzichtig persoon. Zelfs de eerste rechter bevestigde de beslissing. De afwijzing van een gedeelte was dus zeker niet voorzienbaar. De beweerde fout, waardoor de appellante de objectieve aansprakelijkheid van de geïntimeerde inroept om vergoedende intresten te vorderen, vindt ook haar oorzaak in de fout van de appellante zelf die toegaf de nomenclatuur niet steeds gevolgd te hebben (zie bv. tenlastelegging 1, 2.1). De geïntimeerde heeft de zorgvuldigheidsnorm nageleefd.

14. Zonder uitdrukkelijke verwijzing vormt het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht van de administratieve rechtscolleges. In casu voorziet de wetgeving (Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 {zie artikel 156, 144}; KB van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels {artikel 20} en het Procedurereglement van de Kamers bij de DGEC van het RIZIV) wel de regeling van de uitvoering van de beslissingen. De toepassing van artikel 1397 Gerechtelijk Wetboek kan dus niet en de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis overeenkomstig artikel 1398 van het Gerechtelijk Wetboek werd niet gevraagd. Dit was, en dit ten overvloede, ook niet nodig daar het RIZIV de beslissing steeds uitvoerde. Indien de redenering van de appellante zou gevolgd worden dan kon ook de geïntimeerde aan de appellante ook intresten vragen op hetgeen er teveel werd terugbetaald. De appellante betaalde op vrijwillige basis af (zie brief 5 juni 2012 aan de Leidend Ambtenaar van de DGEC). De Kamer van Beroep volgt in deze niet de leer van de foutloze of objectieve aansprakelijkheid door de appellante opgeworpen.
15. Het RIZIV heeft de hoofdsom van € 14.914,66 meer € 2.266,11 aan niet verschuldigde intresten terugbetaald van zodra de Kamer van Beroep besloot dat dit moest. De geïntimeerde heeft dus het niet verschuldigd bedrag (ten onrechte aangerekende prestaties en administratieve geldboete meer de interesten) terugbetaald, vandaar de tegenvordering voor wat betreft de intresten na het arrest van de Raad van State (zie hierna). De afrekening van de appellante kan niet worden gevolgd.
16. De geïntimeerde heeft 9.585,71 (het bedrag van € 8.321,36, zijnde het teveel betaald bedrag van de administratieve geldboete meer de intresten vanaf 31 juli 2014 tot 30/09/2016) terugbetaald op 12 oktober 2016. De beslissing van de Kamer van Beroep van 27 september 2016 werd ter kennis gebracht van de DGEC met de brief van 4 oktober 2016. Binnen de 30 dagen voorzien in artikel 156, §1 van de Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 werden de bedragen meer de vervallen intresten terugbetaald aan de appellante met name op 12 oktober 2016.

17. Aangezien de Raad van State oordeelde dat de geïntimeerde geen intresten verschuldigd was vanaf 31 juli 2014 op het bedrag van 14.914,66 heeft de geïntimeerde 2.266,11 euro te veel betaald en dient de appellante veroordeeld tot terugbetaling van dit bedrag. Dit wordt berekend als volgt: het afbetalingsplan berekend na de beslissing van de Leidend Ambtenaar bedroeg € 28.278,63. Op dit bedrag werden de intresten berekend, hetzij € 1.555,90. De intresten slaan zowel op de terugbetaling als op de niet weerhouden tenlasteleggingen, zodat slechts 65,269 % of € 1.015,52 de intresten op de terugbetaling vertegenwoordigen. Van de € 18.457,27 diende 14.914,66 terugbetaald aan de appellante, hetzij 80,806%. Het percentage toegepast op € 1015,52 geeft 820,60 euro.
18. De som van € 2.266,11 dient dan ook verminderd met de intresten die de appellante te veel betaalde voor de tenlasteleggingen die uiteindelijk niet werden weerhouden, hetzij € 820,60, zodat de appellante uiteindelijk nog € 1.445,51 verschuldigd blijft aan het RIZIV. De tegenvordering van de geïntimeerde komt in die mate gegrond voor.
19. Het hoger beroep en de vorderingen van de appellante dienen op basis van hogervermelde overwegingen als ongegrond afgewezen.

Om die redenen

De Kamer van Beroep:

Verklaart het reeds ontvankelijk verklaard hoger beroep en de vorderingen van de appellante niet gegrond.

Verklaart de tegenvordering van de geïntimeerde gegrond in de volgende mate.

Veroordeelt Mw. A... om te betalen aan de geïntimeerde de som van € 1.445,51.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 10 januari 2019 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Jan Vilain, ere-magistraat, stemgerechtigd Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin Volcke, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

J. VILAIN

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Jan Vilain, eerste rechter-magistraat-voorzitter, dokter Eva Traey en dokter Vera Degroof, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede mevrouw Bernadette Bynens en mevrouw Joke Muyltermans, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve vereniging van vroedvrouwen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier in de Kamer van beroep.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn. (artikel 156, § 1, tweede lid).

